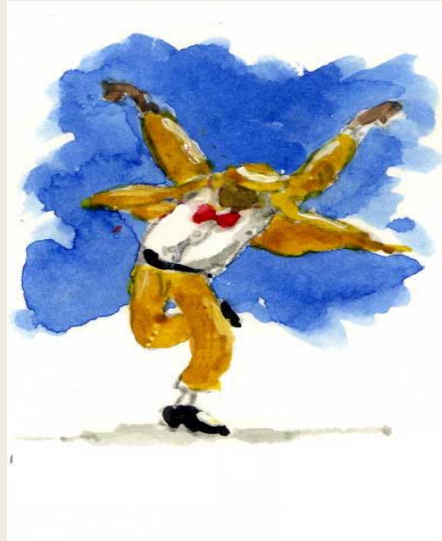

De dansende man

Moshe Kempinski

Veertig jaar geleden in de tijd dat ik op de hogeschool was in Canada, was ik een chemie-examen aan het afleggen. Doch mijn geest, hart en ziel waren duizenden mijlen ver weg.

Want in de maanden voorafgaand aan de profetische dagen in juni 1967 waren de radio-uitzendingen gevuld met haat en bedreigingen tegen dat smalle reepje land, Israël genaamd. Gamal Abdel Nasser, de president van Egypte verklaarde over de radio: “Het is onze intentie een grootscheepse campagne te starten. Het zal een totale oorlog zijn en ons fundamentele doel is de uitroeiing van de staat Israël! “

(27.5.67)

Ook Ahmed Shukeiri, hoofd van de Palestijnse verzetsbeweging had een aankondiging:

“ Israëli's die in Palestina geboren zijn en na de oorlog nog in leven zijn, zullen toegestaan worden in Palestina te leven. Maar gebaseerd op mijn beste inschatting zal niet één van hen nog levend gevonden worden” .(26.5.67)

Gelijkaardige bedreigingen werden elke dag uitgezonden door leiders van Irak, Syrië en Libanon. Zelfs Koning Hussein van

Jordanië, de lieveling van de Noord Amerikaanse media, voegde zich bij de gelederen die in juni 1967 de oorlog begonnen, met de volgende woorden: "Dood de Joden met alles wat in je handen komt . Dood hen met je wapens, met je handen, met je nagels en met je tanden."

De dagen voorafgaand aan deze profetische dagen waren gevuld met gebeden, bezorgdheid en treurige, donkere angst.

Dan, in een flits van goddelijke tussenkomst veranderde alles. " Mijn rouwklacht hebt Gij veranderd in een rijdans , mijn rouwkleed hebt Gij losgemaakt , met vreugde mij omgord ," (Psalm 30:12).

Het was dan dat ik de uitzending hoorde, die de wereld onderuit haalde en mijn leven veranderde.

De Kol Israël (Israël radio) pikte via microfoons van Israëliische oorlogscorrespondenten geluiden op van de gevechten en de bevelen en instructies van bevelhebbers.

Opeens vingen de microfoons de volgende stemmen op.

Temidden tussen afwisselende geweschoten hoorde iemand Generaal Uzi Narkiss hijgend vragen: "Zeg me, waar is de Westelijke Muur? Hoe komen we daar? "

Israëli's radiocorrespondent Yossi Ronen vervolgt met de aarzelende en adembenemende woorden:" Ik daal op dit moment de trappen af richting Westelijke Muur . Ik ben geen religieuze man, nooit geweest, maar dit is de Westelijke Muur en ik raak de stenen van de Westelijke Muur aan".... En zijn stem stierf weg in een stilte van ontzag.

Op de achtergrond kan men de schorre stemmen van de oorlogsvermoeide soldaten horen schreeuwen: " She-hecheeyanu ve-kiyeemanu ve-hegiyany la-zman ha-zeh – Gezegend zijt Gij Koning van het heelal die ons gedragen en behouden heeft en ons tot deze dag bracht. "

Terwijl Yossi Ronen en anderen "amen" antwoorden, verkondigt Rabbi Shlomo Goren, de opperrabbijn van het leger: " Baruch ata HaShem, menachem tsion u-voneh Yerushalayim (Gezegend zijt Gij, die Zion troost en Jeruzalem bouwt)." En opnieuw wordt een luid en schor "amen" gehoord.

Op dat punt beginnen een paar van de soldaten Israëls Nationale volkslied “ Hatikva “ te zingen, naast de Westelijke Muur!

Toen sprak Rabbi Goren: “ Nu gaan we het gebed voor de gevallen soldaten in deze oorlog tegen alle vijanden van Israël declameren. De soldaten beginnen te wenen als hij de volgende woorden bidt:

(vrij vertaald)” O G-d , vol van erbarmen, die in de hemelen verblijft, verschaf ware rust op de vleugelen van de Shechinah (Goddelijk aanwezigheid) in de verheven sferen van de heiligen, de moedigen en de reinen, die schijnen en stralen als de luister van het firmament, aan de zielen van de soldaten van de Israëlische verdedigingstroepen die vielen in deze oorlog tegen de vijanden van Israël, die vielen om de naam van G-d te heiligen, voor het volk en het land van Israël, voor de vrijmaking van de Tempel en de Tempelberg, de Westelijke Muur en Jeruzalem de stad van G-d. Moge hun plaats van rust in het paradijs zijn. Daarom, O Genadige, houdt onze zielen voor altijd levend onder Uw beschermende vleugels. En bindt hun zielen met de band van leven. HaShem is hun erfdeel, mogen zij in vrede rusten in hun rustplaats; (het huilen wordt luider) want zij zullen rusten en opstaan om het hun toegewezen deel te ontvangen aan het einde van de dagen, en laat ons zeggen, Amen. ”

Een luid en schreiend “ amen “ wordt gehoord. Schoten worden constant afgevuurd en soldaten blijven huilen als Rabbi Shlomo Goren de Shofar die hij met zich meebracht blaast met machtige en kristalheldere klanken . Dan eindigt hij met de proclamatie: “ Le-Shana HA-ZOT be Yerushalayim ha-b’nuya, be Yerushalayim ha-atika ! Dit jaar in een heropgebouwd Jeruzalem! Het Jeruzalem van weleer!

Dat Shofargeluid was het meest dramatische dat ik tot op dat punt in mijn jonge leven ooit had gehoord en ik voelde de roep in elke vezel van mijn lichaam. Ik voelde de aarde en alles wat ik kende onder mij wegglijden en opeens waren alle dingen kristalhelder en puur. De Shofar begon een melodie in mijn ziel,

die zichzelf niet zou toelaten gedooft te worden. Ik wist toen, zoals ik nooit tevoren iets met zekerheid had geweten, dat ik mezelf op een dag een Jeruzalemit zou noemen. Niets was duidelijker en niets was dwingender.

Het heeft vele jaren gekost, maar ik vervulde het eerste gedeelte van mijn gelofte (de rest van mijn plechtige eed bestaat eruit ooit met mijn hele familie in de binnenhoven van de Tempel te dansen). De melodie van die Shofarstoten weergalmt in mijn ziel, elke dag dat ik de oude Stad Jeruzalem inga. Het is die melodie die mijn ziel lijkt te verankeren in het droombeeld van wat kan zijn, wat zal zijn en wat reeds begonnen is.

Zonder die melodie vrees ik, dat ook ik zou verdrinken in de donkere mistroostigheid van wat nog niet tot stand is gekomen. Het is zo gemakkelijk om de barsten en de scheuren in het goddelijk geïnspireerd bouwwerk te zien, dat steen voor steen in onze dagen wordt opgebouwd. Het is enkel met die melodie natrillend in je ziel, dat je een stap terug kunt nemen en in staat bent om de glorie te zien van wat bezig is zich tijdens ons mensenleven te vormen.

Het is zo verleidelijk om geringschattend te doen en het feit te bejammeren dat de bouwers van dit bouwwerk niet doordrongen zijn met ontzag en visie voor wat opgebouwd wordt. Doch met die melodie in het hart kan men beginnen te zien dat, ongeacht de blindheid van de bouwers, ze doorgaan met bouwen.

Belangrijker nog, als zij er genoeg van hebben en een belemmering beginnen te vormen, nemen anderen met een klaardere kijk hun plaats in.

Het is alleen door die melodie dat men kan weerstaan aan de misleide en kwade intenties van hen die te doof zijn om te horen en als gevolg daarvan hindernis na hindernis plaatsen op het pad van bevrijding en precies dezen die op dat pad gaan, misbruiken, gevangennemen en uitdrijven.

Het is ook een melodie die kracht geeft om de hoon te negeren van allen wiens geestelijke band met de Thora hen het vermogen had moeten geven om te dansen met de muziek. Maar een lange geschiedenis van ballingschap en vervolging

heeft het voor hen onmogelijk gemaakt de melodie te herkennen die ze verwachtten te horen.

Het is die melodie die de dansende man bezielde en leidde. Iets waarvan ik verscheidene jaren geleden op het hoofdplein in de oude stad Jeruzalem getuige was.

Ter voorbereiding op de tienduizenden mensen die op Jeruzalemdag door alle poorten van de oude stad Jeruzalem zouden dansen, had een muziek- en platenmaatschappij een kraampje opgezet buiten bij onze winkel. Hun luidsprekers speelden die hele Jeruzalemdag door Joodse Chassidische muziek.

Vroeg op de dag zag ik een oudere man over het plein wandelen en stoppen toen hij de muziek hoorde. Hij keerde zich naar twee vreemden die in dezelfde richting gingen, greep hun handen en begon met hen te dansen. Zij dansten met hem, maar al snel verlieten ze hem, doch hij ging alleen door met dansen. Vrij vlug vormden verschillende anderen een cirkel met hem. Toen dezen hem tenslotte verlieten ging hij door met in zijn eentje te dansen, tot hij opnieuw door anderen vervoegd werd. Als een CD geëindigd was en er een pauze was vooraleer de volgende begon, bleef hij steeds doorgaan met dansen. Het was overduidelijk dat de melodie die hij hoorde niet uit de luidsprekers kwam. Een groep wereldlijke jongeren kwam voorbij en lachten naar de dansende man. Hij wenkte hen om bij hem aan te sluiten en zij twijfelden. Maar ze twijfelden niet lang, waarschijnlijk omdat ze de melodie in zijn ogen zagen branden en een nieuwe cirkel begon zich te vormen. Binnen enkele minuten sloot zich een groep jonge soldaten aan en de cirkels werden groter en de ene cirkel vormde zich binnen de andere.

De dansende man ging in het midden door met zwaaien en dansen. Iedereen die hij aanraakte of die met hem danste, verliet de ontmoeting een beetje veranderd. Zelfs zij die niet meededen maar er de voorkeur aan gaven toe te kijken of van een afstand mee dansten, hoorden diezelfde melodie die de ziel van deze dansende man in zijn ban had. Het was een melodie die uit elke beweging van zijn voeten en elke zwaai van

zijn omhooggeheven armen straalde. De dansende man ging alleen of in cirkels met anderen een zeer lange tijd door.

Uiteindelijk, toen de eerste golf marcheerders door de Joodse wijk kwamen op hun weg naar de Westelijke Muur, werd hij met hen meegesleept, opgaand in de golvende blauw en witte vlaggen. Ik volgde hem nog een stuk op zijn weg tot hij volledig omhuld werd door de groeiende vrolijke bende. Toch hield hij nooit op met dansen.

De melodie die begon met de machtige stoot van de Shofar op de Berg Sināi en die ik veertig jaar geleden hoorde van de Shofar van Rabbi Goren en die zich vastzette in de ziel van deze dansende man, was waarachtig het " lied van HaShem ". Als de psalmist in psalm 137 schrijft: " Hoe zouden wij des Heren lied zingen (het lied van HaShem) op vreemde grond? Indien ik U vergete o Jeruzalem, zo vergete mij mijn rechterhand, mijn tong kleve aan mijn verhemelte als ik uwer niet gedenk, als ik Jeruzalem niet verhef boven mijn hoogste vreugde."

Het is een lied dat niet kan gezongen worden in een " vreemd land ", een lied dat af en toe vergeten is. Doch zij die de melodie niet vergaten, zullen zich opnieuw getrokken voelen naar het land van hun voorvaderen en zij zullen weer binnen de poorten van Jeruzalem gebracht worden. " Ik was verheugd toen men mij zeide: laten wij naar het huis van HaShem gaan! Onze voeten staan in uw poorten, o Jeruzalem". (Psalm 122:1-2)

Zij die de melodie horen, zullen zich blijven verzetten tegen het misbuik en de hinderpalen opgezet door hen die doof zijn voor de melodie. Zij die op de melodie dansen, zullen doorgaan met het negeren van de spot van hen die na zoveel jaren van ballingschap vergaten hoe de melodie te herkennen, tot zelfs zij het zelf zullen horen. Op deze Jeruzalemdag zullen wij het lied van HaShem zingen in deze " stad die wèl samengevoegd is (Psalm 122:3) en we zullen dansen op die melodie, ook al zijn we er ons sterk van bewust dat de dans pas begonnen is" .

Moshe Kempinski is een Orthodoxe Jood die met zijn familie in Jeruzalem leeft.